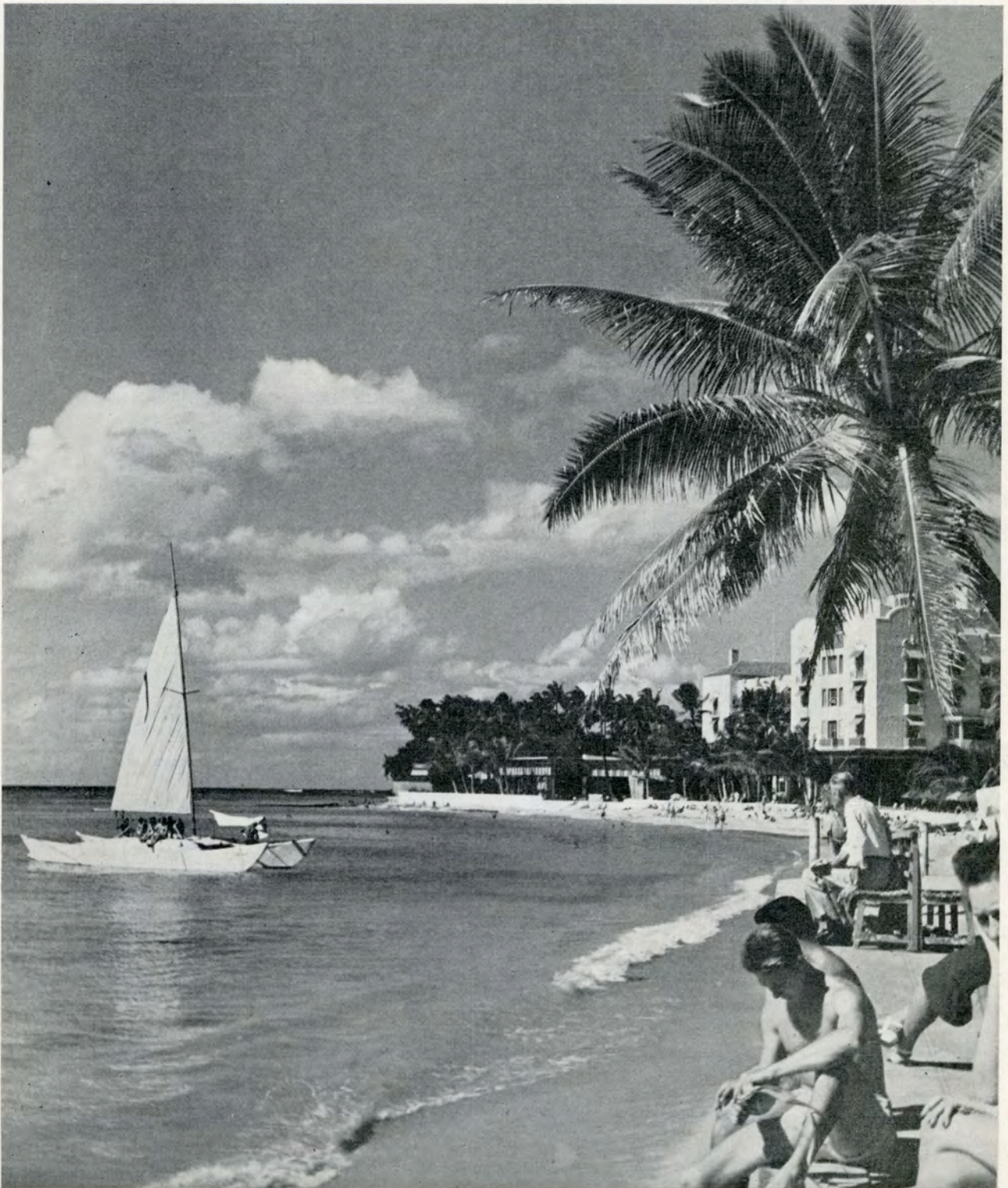

ANTON

Årg. 2

JUNI

1949

Royal Hawaiian Hotel.

Se art. sid 3.

AN-ton

PERSONALTIDNING FÖR ARVID NORDQUIST H. A. B.

Redaktör: H. Jegerbrandt

PRAT MED LÄSEKRETSEN

Efter en lång, lång slummer har AN-ton åter vaknat till liv. Det var faktiskt inte meningen att det skulle bli så långt mellan varven, och red. kan inte nog beklaga att så blivit fallet. Bot och bättring utlovas, AN-ton får inte dö ut på ett så tidigt stadium.

Men om Ni vill ha tidningen i fortsättningen måste Ni hjälpa oss att hålla den vid liv. Visserligen var det kanske rätt länge se'n Ni lämnade skolbänken och kriorna, men vi lovar att hjälpa till med utformningen och klara kommateringen. Om Ni själva inte tror Er kunna eller inte vågar skriva något i An-ton kan Ni kanske bidra med roliga uppslag eller autentiska detaljer att bygga vidare på. Visa Er goda vilja (för det vet vi att Ni har) vi räknar med en rekordskörd av bidrag till nästa nummer. Annars kan det hända att AN-ton själv tappar sugen. De' vore väl synd — de' finns ju så många tappade sugar förut!

På återseende den 1 dec.

Redaktörn'.

NEW LOOK

Under april månad smyckades huset Nordquist med nya fasadskyltar invid entrén. Det behövs inga extra kommentarer till den saken, vi har väl alla sett de guldskimrande emblemen och bokstäverna blixtra i solskenet. Lika skimrande ny ter sig herr Karl Hamrén, vanligen lydande smeknamnet "Hampa", i sin blå, med silverränder prydda uniform. Han inne-

har den nyaste posten inom AN, och ordet "Kundtjänst" lyser i silverbrokad på bröstfickan.

Självlucer han förresten som en sol hela dagen, som f. ö. tyckes vara fylld av allehanda sysslor.

Att hans lott inte bara är att stå och se bra ut hade Redaktionen tecknare härom dagen nöjet att konstatera.

I sanning: a service-man! Vi låter bilderna tala för sig själva.

Red.

P. S.

Ett moln för solen utgör dock följande komplement till ovanstående. Kokerskan Fingalsson, Östermalmsvägen 70, har vid samtal med redaktionen framfört sitt största ogillande över herr Hamréns förflyttning. Vi ha naturligtvis lovat att likvidera henne.

"AMORÖST"

På självaste Valborgsmässoafton ägde följande hjärtliga brevväxling rum mellan dir. B. Nordquist och en av våra v. kunder:

Dir. B. Nordquist,
Birger Jarlsgatan 24
Stockholm.

När jag var inne i affären i morse gjorde jag en upptäckt enligt närslutna av mig stulna prislapp. Jag trodde all kaviar var "amour"-kaviar, men att det fanns en särskild sort som hette det, visste jag inte. Men jag uttalar en stilla förmodan, att det visste inte direktör Nordquist heller!

Hjärtliga hälsningar
Eder N. N.

Herr Konsul N. N.
Stockholm.

Tack för Edert brev av den 30 ds.

Våren är verkligen en underbar tid. Den inspirerar så många till så mycket. Vår reklamateljés högst förtjusande kvinnliga medarbetare äro tydligen också inspirerade och gillar uppenbarligen amour bättre än amur-kaviar. Därom är ju intet att säga men icke heller att skriva — åtminstone icke på en reklamlapp, vars korta tillvaro nu krönts med ett f. d.

Hjärtliga hälsningar
Eder
Bengt Nordquist

"Misstaget självt" (d. v. s. lappen) förvaras nu i vänstra översta skrivbordslådan av misstagarinnan, som högljutt begråter det skedda, men nu bara drömer om sin amour.

VÄLGÖDDA

AN - KOR

SAMT

JORDGUBBAR

SPECIELLT VÄXTA FÖR

ARVID NORDQUIST H. A. B.

UTDRAG UR DAGBOK FRÅN HONOLULU

Långt under oss försvann Californiens kust med San Francisco ur sikte och endast Stilla Havets oändliga vatten syntes genom D.C.6-ans cabinfönster, där den dånade fram på 5.000 m. höjd med kurs på Honolulu.

Framåt kvällen gick solen ned som ett blodrött klot under horisontlinjen, och på några minuter övergick skymningen till natt.

Så förkunnade högtalarna, att vi passerade in över Hawaii och skulle landa inom några minuter. Vi kikade nyfiket ut, och snart syntes skuggorna av land med vita bränningar utefter kustlinjen och några ljus här och var. Planet girade förbi ett bergsmassiv och så kom Honolulu in i synfältet, skimrande av ljus och neon. Susade ned på en ohögligt stor flygplats, Hickam Field, och rullade fram till stationsbyggnaden. Cabindörren slogs upp och in rusade Söderhavets atmosfär... ljum luft, mättad av sötaktig blomdoft och sömnig Hawaii-musik. Bengt Öhrman "sniffade till" och kommenterade "det här blir nog något extra smaskens." Hawaiianer, japaner, kineser, amerikanare m. fl. voro ned och mötte vänner och bekanta. De hade alla blomstergirländer om halsen och åstadkommo ett färgglatt folkliv. Vi placerade oss i en taxi och åkte mot Royal Hawaiian Hotel.

På vägen passerade vi igenom Honolulu. Orientens mystik viskade ur skumma gränder och gula sfinxansikten, men breda avenyer och flotta chausséer buro helt amerikansk prägel. På Houlecula Boulevard från staden ut till Waikiki Beach var trafiken precis som i Los Angeles. Vi svängde in genom portalen till Hotellet, passerade en park och stannade framför ett fasadbelyst terrakottatempel i spansk stil. Kommo in i en stor hall. Under dess ca 2 våningar höga och kritvita valv kilade japanska boyer i skära, guldsmidda uniformer på det svarta marmorgolvet. Ljumma vindar strömmade in och ut genom vidöppna dörrar och fönster och skänkte en behaglig svalka. Den sömniga tystnaden stördes bara av papegornas i parken, och på avstånd hördes musiken från Söderhavets bränningar, när de bröto sitt vita skum mot stranden.

Vinkelrätt mot hallen låg ett drawing-room, ca 70 m. långt och 30 m. brett, i pastellgrönt och terrakotta. Röda och gröna bekväma fåtöljer och soffor voro utplacerade här och var. Indirekta belysningar och underliga växter klättrade utefter väggarna, medan exotiska människor, damerna i aftonklänning och herrarna i vita tuxedos, flanerade eller drucko iskyld färsk ananassaft från en fontän, där man gratis fick läska sig hur mycket som helst. Jag sade till Bengt: "Du hade rätt, detta är verkligen smaskens för två specierihandlare från Stockholm."

Vi togo en drink vid baren. I väggen bakom baren plaskade ett vattenfall, och i en annan vägg dvaldes en massa mystiska fiskar i ett akvarium, vars framsida var lika stor som två av Nordquists skyltfönster.

Gingo ut på terrassen och promenerade under palmerna, framför oss låg Söderhavet. Litet längre

bort skänkte små lampor på vita, dukade bord intimitet åt matsalen, en snäckformig rotunda i olika etage, vars främre del var öppen mot havet, och där utanför i det fria, på ett golv av svart, speglande ebonit, dansade gäster under stjärnhimmel till musik från en cubansk orkester.

Vi flanerade utefter Houlecula Boulevard med blomsterband kring halsen och upptäckte, att våra magar voro rysligt tomma, varför vi slunko in på en liten restaurant. Sedan tumlade vi hem... obeskrivligt sömniga. Klockan var 6 f. m. Pacific time, men 4 San Francisco-tid och 7 på kvällen i Stockholm.

Med nyförvärvat Hawaiianskt körtillstånd och hyrd bil susade vi iväg genom Honolulu förbi Pearl Harbour och dess till synes oändliga magasinsförråd upp till höjdplatån av norra Oahu till Wahaiawa, där den röda myllan bjärt kontrasterade mot sockerrören och ananasodlingarna. Överallt fanns blommor i alla spektrums färger. På nordsidan av ön sågo vi vita eller svarta sandstränder med vajande palmer och utanför ett azurblått vatten. Vi badade och sprungo i vattenbrynet utefter stranden vid Punaluu, medan en glödhet sol smekte våra kroppar.

Passerade Kaneohe Bay, där det fanns kanoter med botten av glas, genom vilken man kunde beskåda havets växter och djur. Sen styrde vi upp mot bergen. Vägen var inskuren i bergens röda sidor och slingrade sig brantare och brantare upp. Utsikten bakom oss blev vackrare ju högre upp vi kommo över låglandet och närmade oss det bergspass, som vi förstod måste ligga framför oss. Bakom en nålvass, smal kurva dolde sig en vid plats... en rasande vindstöt kastade sig över bilen så hårt, att det var svårt hålla den kvar på vägen... ett moln kom singlande och dolde både bilen och vägen, det blev plötsligt nästan mörkt och vinden tjöt... vi befunno oss mitt i Nuuanpu Pali, bergspasset. Parkerade bilen och gingo fram till kanten av en ravin, där en svärm negersoldater just äntrade en stor truck. Man kunde knappt gå upprätt i den hårda blåsten och vi fröso ohögligt i tunna Hawaiianska skjortor. På ömse sidor om vägen försvunno vulkaner in i molnen, men då och då skyntade man huru dess vilda branter från 1.000-tals meters höjd störtade ned mot passet. Utsikten över havet var en dröm... "simply devine", som amerikanaren säger.

Så susade vi vidare på vår upptäcktsfärd. Nedför, nedför och nedför vulkanerna och bergen ringlade sig vägen och vi. Ibland vidgade sig utsikten och man såg ner i dalarna, där floder och vattenfall torkat bort under den brännande solen, ibland gledo vi igenom den skumma djungeln, vars obeskrivliga växtlighet stirrade lömskt alldeles intill vägen, och där endast fåglars och andra djurs enstaka vilda skrån avlöste tystnadens ingenting. Bilen rullade hastigare utför ju bredare vägen blev... den heta luften öste in genom bilfönstren... den tropiska natten var i annalkande... solens sista strålar lekte trötta vid oceanens horisont, och när vi kommo fram till hotellet kikade redan månen nyfiket fram bakom palmerna.

Skrudade i våra nyinköpta badbyxor gingo vi ut på beachen. Några kilometer ut till havs bröto korallreven dyningarna, som för några ögonblick skummade i vitt raseri i månskenet, innan de välvde vidare på sin väg mot stranden. De ljumma passad-

vindarna viskade i palmernas kronor sedan de förfört miljoner blommor, vars sötna de svepte med sig... en sötna så främmande och så tjusande. Vi stodo tysta en lång stund och njöto med alla sinnen, smakade på ögonblicket och önskade att tiden kunde stå stilla.... Gingo långsamt ut i det varma, salta vattnet och flöto omkring och tittade på stjärnorna och lyssnade på musiken från bränningarna och orkestern i parken.

Efter morgonkaffet smorde vi in oss med kokosolja och gingo ner för att "löga" oss i solen. Söderhavet var hur blått som helst, bränningarna hur vita som helst och Diamond Head med sin vulkankrater hur hög och outgrundlig som helst, där den låg och ruvade vid oceanen. Flanerade i vattenbrynet utefter stranden och plockade underliga stenar och koraller och sniffade på en och annan "pudding", som vräkte sin lekamen i solen. Hyrde några surfar och paddlade ut mot korallreven. Solen var här icke varm som hemma, ty vinden fläktade bort hettan, men redan efter några timmar voro vi brynta av solen, där vi lågo på våra surfar och snusade på vattnet, som stänkte en i ansiktet. Vattnet var alldeles kristallklart, man kunde se många meter ner, där underliga växter krälade fram över mystiska bottenformationer.

Infödningarna surfade på dyningarna, när de brötos i skum. Inga vanliga småvågor det där, utan gott och väl två meter höga. Genom att flytta tyngdpunkten på surfen grep vågorna den, och så virvlade vågen och surfen iväg ibland flera hundra meter, medan det vita skummet sprutade om benen, när de reste sig och liksom stodo på vågtoppen och vrålade sitt Hawaiianska "A-lo-a-ah".

På kvällen dansade infödningflickor Hula-Hula på stranden till skenet från eldar... men den romantik, som Huladansen omhuldats med, var nog en aning överdriven, åtminstone tycktes det oss så.

Så susade vi upp i luften igen. Som en liten prick i Stilla Oceanen låg Hawaii... vi sågo hur människorna badade utanför Royal Hawaiian Hotel, liksom de göra än i denna stund... våra blickar gled bort mot höglandet... så raderades synen bort... vi voro inne i molnen... kvar fanns endast sötna av en sällsam upplevelse, som vi gömma långt, långt inne i våra minnens skattkammare.

Stockholm i maj 1949.

Bengt Nordquist.

Några ord om företagspolitik

(Forts. fr. föreg. n:r)

Företagsledarens personalproblem ligger i att skaffa sig medverkande av det rätta slaget och sedan se till att de

samarbeta,

prestera sitt bästa och

finna sig tillfredsställda i arbetet — eller kortare uttryckt:

att skapa företagsanda.

Konsten att stimulera personalen till helhjärtad medverkan, att fullfölja företagspolitikens syften och riktlinjer är ett helt frågekomplex, som måhända kan sammanfattas i ett enda ord: trivsel. Man gör emellertid fel, om man tror, att man når detta med endast ekonomiska åtgärder. Den som dagligen sysslar med ett stort antal medarbetare finner snart, att företagsanda, lojalitet m. m. icke utan vidare är att köpa för pengar. En ekonomiskt någorlunda välstuerad position är för all del ett av livsvillkoren för människans förnöjsamma existens, men ovanför existensminimum är det också endast ett bland flera.

Det är alldeles givet angeläget, att den individuella lönen för prestationen fixeras på rätt sätt genom riktiga provisioner, fasta tim-, vecko- eller månadslöner m. m. Men ofta betyder för den anställde den relativa lönen väl så mycket som den absoluta. Vad betalas han med i förhållande till sina kamrater, i förhållande till det allmänna löneläget m. m.? Ofta blir gruppsynpunkten väl så viktig som den rent individuella och gruppens strävan efter likriktning blir ett problem att bemästra.

Liksom lönefrågan ofta icke är uteslutande en materiell angelägenhet, är även befodringsmöjligheten delvis en fråga om värden av betydligt mer subtil art än själva den ökade penninginkomsten skulle tyda på. Alla anställda vilja ha bättre betalt, men långt ifrån alla anställda vilja ha större ansvar. Befodringspolitiken måste fullföljas med en alldeles särskild uppmärksamhet och omsorg.

Detta är ett ömtåligt problem för ledningen, som måste kunna stå för vad som utlovas och icke får skapa onödig besvikelse. Bättre än på papperet fixerade lönegrader och befodringschema är att i praktiken vara rättvis, så att de yngre få levande exempel på att ambition, kunnande och omdöme uppskattas.

Vid sidan av lönen blir det numera allt vanligare, att de anställda komma i åtnjutande av ganska många rent materiella förmåner. En hel del av dessa ha ju delvis blivit standard såsom tjänstemannapensioner, lunchrum, sjukhjälp o. s. v.

Ett av de starkaste incitamenten till att prestera sitt bästa är strävan efter uppskattning, att känna sig betydelsefull i sin uppgift och framgångsrik i sin verksamhet. "Nothing succeeds like success" säger amerikanen, och Bo Bergman säger samma sak fast med andra ord: "Om man känner sig som en skugga, blir man en skugga. Om man vet sitt värde, får blotta kunskapen därom näringsvärde." Den personalpolitik, som icke tar hänsyn till detta psykologiska faktum, kan aldrig räkna med fullgoda resultat. Var och en i ledande ställning inom företaget måste skolas till att hos den underordnade skapa känslan av personligt intresse för just honom. Dessutom måste varje ledare tänka sig in i på vilka vis hans åtgärder eventuellt kunna missförstås av den enskilde och göra allt för att förebygga sådant missförstånd. Att få anställda att icke känna sig som nummer i mängden är icke lätt, och något universalrecept finns icke. Det får nämligen icke betyda "daltande" med personalen eller eftergifter i nödvändig arbetsdisciplin. Vissa känna intuitivt hur deras uppträdande bör vara, andra få mödosamt söka inhämta lärdomar däri.

Bengt Nordquist.

FOTBOLL

På våren 1948, närmare bestämt i maj, började fotbollen rulla. Samtidigt satte serierna i gång och det var bara för vårt lag att hoppa in i elden. Någon större framgång blev det inte för laget den säsongen, men ingen kan förneka att grabbarna kämpade väl. Vi kom i alla fall som god 5:a i serietabellen. 7 matcher spelades, varav antalet vunna uppgick till 3. Målkvoten visade 9 inspelade mål och 18 insläppta.

Det var faktiskt allt från fotbollsfronten, och vi hoppas på nya friska tag och fighter kring burarna nästa säsong.

SKIDOR och BANDY

I mars månad —48 hölls i samband med korptävlingarna AN:IKs K. M. på skidor. Banan, som väl får betraktas som medelsvår, mätte 10 kilometer och resultatet blev:

	min.
1:a) Bertil Jansson	41,20
2:a) Martin Jansson	41,33
3:a) Tage Risendal	45,14
4:a) Lars Sandberg	49,19
5:a) Tore Hedström	58,20

*Bandy*laget var också livligt i farten under vintermånaderna. Segrarna voro många och vackra, men två nederlag kunde dock inte undvikas. Vi åkte i alla fall på en tredjeplacering i serietabellen.

TERRÄNGLÖPNING

Korptävlingarna i denna gren gick av stapeln i maj månad, dels som idealtidstävlan, dels som vanlig tävling där det gällde att komma först i mål. Under båda tävlingsdagarna hade AN IK sina spänstiga mannar Bengt Risendal, Arne Eriksson och Rune Sundén i farten. Bengt och Arne gjorde fina

lopp båda dagarna, särskilt stora tävlingsdagen, då Bengt placerade sig som sjätte, och Arne som elfte man i den mördande konkurrensen. Deras lopp var en prestation som vi AN IK-are bör glädja oss åt.

Rune var förstås inte mycket sämre som blev nummer 16, vilket resulterade i att laget blev tvåa i tävlingen för tremannalag.

ORIENTERING och SKYTTE

Något KM i orientering har inte avhållits under föregående år. Orienteringspojkarerna har i alla fall varit ute och luftat på sig under säsongen. I korptävlingen t. ex. nåddes många goda resultat. Där placerade sig i seniorklassen Josef Larsson på sjätte, Olle Hellqvist på nionde och Olov Lindgren på adertonde plats.

I juniorklassen blev Allan Jonsson 2:a. Bra resultat i en sådan hård strid.

Intresset för *KM i skytte* var mycket stort, och hade samlat 11 manliga och 5 kvinnliga skyttar. Slagfältet hette Stora Skuggan, där kulorna ven och striden mellan Allan Jonsson och Olle Jonsson var den mest spännande. Även de andra deltagarna kämpade tappert, de käcka damerna ej att förglömma.

Reslutaten blevo:

Herrar:

	poäng
1:a) Allan Jonsson	187
2:a) Olof Jonsson	182
3:a) Nils Bergström	182
4:a) Eric Anerheim	176
5:a) H. Pettersson	173

Damer:

	poäng
1:a) Svea Hedström	170
2:a) Ingrid Andersson	166
3:a) Berit Ström	161
4:a) Margareta Löfgren	144
5:a) Solbritt Haglind	113

TENNIS

Sent på höstkanten startade AN IK:s KM i tennis. Tävlningen hann inte bli färdigspelad på utebanorna, varför 3 av matcherna ha avverkats i Tennistadion. Tävlingsprotokollet för 1948 års KM ser ut som nedan, där Rune Sundén blev klubbmästare.

Matcherna ha varit trevliga och många gånger hårdare än vad tävlingsresultaten utvisa. En synnerligen nervpirrande historia var matchen B. Risendal—E. Anerheim. Inte förrän sista bollen slagits utom räckhåll för Bengt var man säker på Erics vinst. Deras spel var f. ö. mycket bra, trots att båda gjorde sin första match inomhus för säsongen.

I semifinalen mellan E. Anerheim och Bertil Jansson spelades också mycket vacker tennis. Det hela var mycket spännande men Eric, som spelat mer

tennis än Bertil under året, vann så småningom med siffrorna 6—3, 6—4.

Det är synd att Bertil inte har tillfälle att träna tennis mer än han gör. Sådana vackra slag som han presterar nu är det inte ofta man ser ens bland bättre spelare. I finalen slutligen vann Rune Sundén över Eric Anerheim med siffrorna 6—1, 6—1.

En match om tredje pris återstår mellan B. Jansson och B. Wahlbom och skall spelas vid första bästa tillfälle.

Så få vi hoppas att vi till sommaren skall få bättre möjligheter att disponera banor och att den vita sporten måtte få ännu fler anhängare inom AN IK.

Slut med idrottspratet för den här gången. På återseende!!

"Sportman".

B. Jansson	}	B. Jansson	}	E. Anerheim	}	R. Sundén
N. Bergström	}	6—0, 6—1	}	6—3, 6—4	}	6—1, 6—1
B. Risendal	}	E. Anerheim	}			
E. Anerheim	}	1—6, 6—2, 12—10,	}			
B. Wahlbom	}	R. Sundén	}			
R. Sundén	}	6—1, 6—2	}			

"ÅRHUNDRADETS MATCH"

Efter de ovationsartade hyllningar som AN:s damlag i fotboll blev föremål för (ingen nämnd och ingen glömd) måste naturligtvis ett opartiskt och sakligt referat följa. Som lagkapten för damlaget och blivande center i S.D.L. (Sveriges Damlandslag) ber jag få lämna dels en fullständig redogörelse för matchen samt en kort skildring över för- och efterspel.

Min man och jag samt dagens största målgörare "Kvinnan med klacksparken" alias Lindström bilade hemskt, hemskt tidigt på morgonen ut åt Hägernäs. Efter tio minuters irrfärder påträffade vi allas vår G. G. för vilken vi förklarade att vi tyvärr tagit miste på både väg, samhälle och land och frågade honom om han kände till destinationsorten. Ni känner alla G. G. "Ja, ja, ja" svarade han "följ mej bara så kommer ni rätt". Färden trädde över ensliga nejder vars vägsidor kantades av infödingar som med stigande förvåning åsåg skadegörelsen å deras hagar och stallbackar. Efter ungefär en timmes åktur befann vi oss ånyo vid den plats där vi hade träffat vår riktkarl. Då tog vi in å den väg vi från början tänkt oss och 3 minuter senare var vi framme vid slagfältet. De manliga deltagarna var så trötta efter den långa vandringen från stationen (2½ minut) att en kafferast före matchens början enligt deras mening var absolut nödvändig. Detta mottogs med acklamation av Olle Hellquist som i en hast trollade fram koppar och fat.

Själva matchen? Tja, resultatet talar ju för sig självt. Efter en hård slutstrid lyckades damlaget kapa hem segern genom siffrorna 5—2.

Spellet började. Jag spelade ut och passade till

Ulla-Britta och Ulla Britta till Henning P-son. Han blev så förvånad över denna oväntade vänlighet från damsidan att han totalt förlorade fattningen och bollen. Berit såg sin chans och hastade fram. Genom fintningar, dribblingar och diverse andra facktermer tillskansade hon sig bollen och passade snabbt till Svea varefter bollen av okänd anledning återfanns hos Bertil Jansson. En snabb manöver från herrlagets sida gjorde att bollen befann sig på vår sida, d. v. s. Maj-Britts högra sida (hon har fortfarande märken därefter.) När hon hade rest sig upp hade Sol-Britt nappat åt sig bollen, passat till Ingrid som dribblade förbi en, förbi två, förbi tre och gick utanför planen och satte sig att vila. Bollen befann sig snart på vår planhalva igen. Allan Johnsson sköt ett skott mot buren. M Å L. Efter denna ofattbara händelse beslöt Ulla-Britta att resten av matchen placera sig en halv meter från herrarnas bur för att därifrån efter sina medspelares skickliga förarbete kunna skörda applåder genom att ge bollen en graciös liten puff in i mål, då och då. Detta lyckades över förväntan väl varför slutresultatet såsom tidigare nämnts, men kanske ej uppfattats av alla, resulterade i siffrorna 5—2.

Till herrarnas fördel vill jag dock till slut nämna att största hänsyn iaktogs med tanke på samtligas klena kropps-konstitution samt den ringa tid vi hade till vårt förfogande i och för jogging o. d. Dock vill jag nämna att åtminstone en av herrarna gick in för leken på fullaste allvar och städse snappade till sig den åtrådda, fullständigt oberörd av vare sig eldsprutande eller bedjande ögonkast. Såsom en gasell svepte han fram över planen med benen lindande sig om läderkulan. Ja, kort sagt, utan en avsevärd mängd kraftfyllda sparkar och diverse nyp-

ningar hade vi aldrig klarat av Allan, trots den hjälp vi i andra halvlek erhöLL genom att essen från herrsidan överflyttades till damsidan.

Efter denna härliga söndag i glada AN:ares lag är jag säker på att samtliga deltagare instämmer med mig i den förhoppningen att nästa sammankomst ej skall vara alltför avlägsen.

"Vovven".

Det segerrika laget . . .

Hemmagjort

En herre går in i ett mindre förortskonditori för att köpa en tårta. Han pekar på en dylik och säger samtidigt i skämtsamt ton:

— De' e' väl ingen paraffinolja eller annan smörja i den där?

Varpå innehavarinnan skyndsammast levererar följande tillförlitliga svar:

— Nää då, snälle herrn. De lilla som vi har i våra tårtor, de gör vi själva.

Tablå.

— Ska de' va' lite läcker leverkorv?
 — Nää — ja' skjuter så dåligt.
 — Hurså?
 — Ja... de fordras ju 100 poäng!
 — Nå men kanske några hekto renstek?
 — Nää, de passar inte heller.
 — Varför de' nu då?
 — Nä, för då bli're ingen poäng på den här historien.
 — Min herre har inga kort?
 — Nä — jag fattar mig kort.

(Kunden skall i dylikt fall skjutas med slaktmask.)

T. E—berg.

MINNS NI

att vi för fem år sedan i samband med firma Nordquists 60-årsjubileum framförde en liten cabaret, kallad "Den soppa vi kokat"? Säkert gör ni det, och i synnerhet det agerande teatersällskapet. De kommer sent att glömma de s. k. repetitionerna. Cabareten i sig själv var ju bara en liten punkt i hela det stora jubileumsprogrammet, men vi ska i alla fall dra oss den till minnes. Meningen var, att ett programblad skulle tryckas till densamma med recension och annonser i bästa Grönköpingsstil. Vi hann emellertid aldrig trycka något sådant, varför red. reserverat utrymme i detta nummer av AN-ton. Bättre sent än aldrig....

DEN SOPPA VI KOKAT.

Spexartad cabaret i operettstil med oopererade texter.

Manus: obefintligt.

Musik: sträng harpa.

Regi: ingen.

Balett: Stämmingsfull, bokstavligen.

Kostymer: bara delvis.

Medverkande: allihopa.

Reservation: — vi reservera oss för scendrag i vilket fall vi uppträda i yllestrumpor. Vi reservera oss för er, för vi väntar inte att ni skall förstå våra höga strävanden. Vi reservera oss över huvud taget och under fötterna. Medhavda gamla ägg och tomater torde godhetsfullt överlämnas till vaktmästaren i garderoben, då desamma kunna användas till vickningen. Vi är verkligen nervösa!

- 1) *AN-cocktail* tages i smyg, av medverkande.
- 2) *Sandwich-platta* serveras i vis-form av en som tror sig kunna sjunga.
- 3) *Chow-chow*, västeråsgurka contra skånsk senap. Sketchen censurerad 8 ggr. så de' e' inte så mycke kvar, utom dom två som uppträder....
- 4) *Hungarian Rap-sodi* oerhört framförd (ävensom underläpp och mage) av pianisten Arkki Teckten.
- 5) *Sweet Honey* verkligt söt kvinnlig stare som kvittrar. Vacker förpackning. Utsökt god! Rekommenderas!
- 6) *S and W Black Cherries* New York, Harlem. Dina Lowers is a hee-ohaha-man.
- 7) *Chit-Chat-Tjatter:* butiksinteriör från en av världens äldsta firmor. S. k. "skrattning" till-låten.
- 8) *Wiener-Bonbons:* paradisblandning. Några damer framvisar det vanliga sättet att tjusa till er. Lagom åt er!
- 9) *To-To:* AN:s första och sista specialitet skyndar fram, och långsamt tillbaka. Världens största, men kortaste nummer.
- 10) *Cayenne:* Pepparn är för er och saltet för hennes stjärt. Prima donna som sjunger.
- 11) *Nihonbashizuke:* stor balett med M:me Gu(st)ava Jelly. (Prima Balerutta) och Patal Quarlsson samt övriga sköna Houris.

.... ormliknande skönheter ålar sig till orientalisk kärleksmusik, medans Gustava Jelly vampar Patal. Alla tajders följetångsdravel. Ni kommer att sova oroligt i natt, den saken är klar. *Slutskräll:* rena rama glädjen att det hela är över. Alla rusar ut och in och fram och tillbaka. Sjungning under applåddåskor, vilka sist-

nämnda vi räkna med, för nån' ordning ska' de väl va'.

OBS! "Miss AN is a servis-Girl."

ÖNSKAR NI Skratta så gör det.

Om ni har svårt för att fatta, så skratta längre fram.

Om någon sommar, se till att han icke snarkar — medhav därför gärna en champagnekork.

Ansträng er att låtsas ha roligt — det är lika svårt för oss må ni tro.

Så övergå vi till

RECENSION ÖVER UPPTÅDET

klippt ur

Uddevalle-expressen den 32 augusti nittonhundraför-tifira.

I *Möbelhandlanden Herr Plomberts till teaterlokal* förvandlade lagerrum, fram-, upp- och avträdde i går ett från Kungl. Hufvudstaden ankommet kabarettrevysällskap med en röd tråd kallad: "Den Consomme vi hopkokat". Nog utsagt gjorde de succes pyramid, och nedanstående glimtar tala för er själv. Lokalen var fullsatt av stadens "upper tio" vilka var 23 stycken och stämningen var liksom lokalen, vid bristningsgränsen.

Programmet omtalade en hel del s. k. starar av såväl hann- som honnkön.

Entrevisan framsjöngs av en smakfull Dånjohan, vars välskurna men icke fullt passande frack genast kändes igen av publiken såsom förhyrd hos Johanssons, vilket utlöste sympatiska provinsialapplåder.

En härre spelade dragspel men fick inte vara ifred för en skåning vilken väl behärskade de underliga läten detta idiom innehöll. Publiken gissade att skåningen dock icke var helt och fullt skåning utan hade ett otuggat franska i munnen (dock utan att kvävas) vilket enbart det var värt en applådåska, som även skedde.

Kvällens utländska gäst Arkki Teckten, vars nationalitet för oss är och förblir okänd, framträdde till synes obemärkt och begapades av 150 par utåtstående ögon. "Han var verkligen inte klumpigt vaggad" som någon ur den vaccinerade massan spontant utropade. Nej, han var faktiskt lika lätt på handen som på foten, vilket man absolut inte skulle kunnat tro om honom. Han gasade dock på pedalerna ett par gånger så kraftigt och medtryckande att inspicienten stod beredd med tvenne fingrar i munnen att åkalla stadens brandbil ifall pianot skulle gå upp i rök. Allt avlöpte ganska väl, om man undantar det fakta att ett fåtal svart-vita tangenter saknades efter framförandet av hans bravurnummer. Teckten buades in flera gånger på scenen i sitt anletes svett, innan han fick återgå till sitt dagliga bröd.

(Inom parantes kan nämnas att tangenterna nästa morgon återfanns hemma hos Styckmästare Gnägge, där denne lagt dem i sitt tandborstglas. Han är mycket, mycket närsynt och förtvivlad över det skedd.)

Så framträdde en ung dam för att sjunga Herr Sjöbergs Tonerna. På grund av brist på fortepiano måste hon ackompanjera sig själv med tillhjälp av en grammofon, vilket gick bra tills dess det förmärktes att det var en herre på skivan som sjöng samma stycke. Men med uppjudande av alla sina

krafter lyckades hon överrösta honom, utom vid de tillfällen då hon (på grund av grammofonens skörplighet) måste avbryta sig för att dra veven.

Vi tackade henne varmt för de oanade ljud hon lyckades framhäva ur sina unga bröst.

Sen kom då in en yngre tjugsig herre, som stegade omkring i skjortärmarna. Han kan ju vara en bra quarl för det. Är han lika kvick i huvudet som i benen så kan han aldrig gå för långt!

Nu framvisades en scen som skildrade butikskulturen i Kungl. Hufvudstadens ledande matförsäljningsappartemang. Där fanns bl. a. en fransk s. k. monsjör och även expediter vilka vi hoppas vår stads diton skola taga efter i all deras modernistiska försäljningskonst. Det överraskande nya momentet är nämligen att med väl och uppenbarligen genomförd slöhet få kunden att intressera sig för expeditens person och förtjänster eller brist å dylika. En sådan splended (s. a. s.) splen kan vi endast rekommendera vår stads förnämsta varuhus- och komb. mjölkaffär. Fram för slö expediering, det eggas lusten.

Kvällens andra klo var en stor orientalisk balett, s. k. diva-terssisseman och helt framförd av, skribenten utsagt, troligen vår samtids mest ludna damer. Att jupt avslöja alla de behager och illfundiga attityder dessa framförde, tillkommer icke vår, med religiösa intressen förbundna aktietidning, men nog var det sedelärande huru vi icke skola dansa om ock i våra vildaste och mest angenäma drömmar.

Programmet avslutades med allsång, även kallad finale, varvid terpentiner kastades. Vi äro övertygade om att de tomater som ruttna åkte med av farten icke voro menade som de menades, utan få anses som en egenart av vår stad och som en hyllning till den charmanta kabarettrevysolistgruppen.

Stadens "on dit och hit" syntes senare sammanblanda sig med de illustra gästerna å och uti Godtemplarhusets källare vars cementerade golv fick uppbära även deras synnerligen lättfotade angsembl. Man läskade sig rikligt och utan hejd med hemlagad saft och skorpor samt något surr med gammaldags bulla till. Allt till synnerligen facilt pris. Kvällen kostade sammanlagt skribenten dock en femma, vilket detta kauseri torde inkomstbringa honom till igen.

Kvällen kommer länge att minnas i såväl arom som bukett —!

"Noblesse obligat" som så vackert utsades av den franske monsjören.

"Lightes of States"
(Efraim Slörman)

Gott att intet veta

En äldre dam stapplar fram till sin obligatoriska expedit och anhåller i vördnadsfull ton om att få köpa litet bananer. Expediten beklagar att bananerna tyvärr redan äro slut, men avbrytes i detsamma av damen som med förorättad min utbrister:

— Ja men ska ni då inte tänka ett dugg på era gamla och magsjuka kunder. Ni kunde väl i alla fall lägga undan lite..."

Varpå expediten lugnt ger detta uttömmande svar:

— Jovisst, men man kan ju inte veta vilka kunder som har ont i magen.

"den ljuva tiden . . ."

IMPORTEN OCH VI

Under normala förhållanden ägnar man knappast någon tanke åt var de produkter framställts, som ingår i den dagliga förbrukningen. Vi dricker vårt kaffe på böror från Brasilien och doppar en bulle som innehåller amerikanskt vete. Eller går omkring i kläder, vars bomull skördats i Förenta Staterna eller kanske i Egypten och vilkas ull klippts av australiska får. Skodonen äro kanske sulade med läder från de väldiga boskaphjordarna på Pampas. Våra hem värms upp av polska eller tyska kol — exemplen räcker för att visa hur föda, kläder, hus och hem beror av vår handel med olika länder.

Under de år kriget spärrat våra handelsvägar ha vi blivit hårdhänt påminta om att vår folkförsörjning till icke ringa del är baserad på internationellt varuutbyte. Under normala förhållanden ritar världshandeln ett finmaskigt mönster runt hela jorden.

Förr i tiden gav utrikeshandeln lyxvaror åt en fåtalig överklass men betydde vanligen inte mycket mer för folkens försörjning. Den moderna världshandeln har en helt annan karaktär. Den är ett barn av industrialismens tidsålder och har vuxit fram efter 1870-talet parallellt med kommunikationernas utveckling till lands och sjöss. Den ger inte mycket av siden, porslin och guldtyg utan i stället råvaror, livsmedel och industriprodukter. Den föder och kläder stora delar av världens befolkning.

Världshandelns centra utgöres av de stora industriländerna. Från dem strålar den radialt ut. De äro de stora köparna av livsmedel och råvaror och samtidigt leverantörer av färdiga produkter. Före kriget kunde man särskilja fyra dylika centra för världshandeln, nämligen industriländerna på den europeiska kontinenten samt England, Förenta Staterna och Japan. Dessa fyra stora handelsområden svarade för 90 procent av världshandeln.

De nordiska länderna hade i förhållande till sin storlek en större utrikeshandel än de flesta andra länder. Sveriges störste leverantör var före kriget Tyskland, på andra plats kom Förenta Staterna och på tredje England. Dessa länder voro också de största köparna av Sveriges exportprodukter. Under kriget reducerades såväl import som export så småningom till endast en fjärdedel av förkrigsvolymen och bottnen nåddes under första hälften av år 1945, då vår handel med utlandet praktiskt taget helt upphörde. Efter vapenstillståndet började det så sakteliga gå uppåt. Omslaget nådde ju först exporten, emedan Sveriges deltagande i återuppbyggnadsarbetet förberetts på ett tidigt stadium. Redan på sommaren 1945 låg exportvärdet betydligt över förkrignivån.

Utrikeshandelns utveckling efter detta år skola vi icke beröra, emedan det lätt kunde leda till politiska inpass. Givetvis få vi inte blunda för de stora proble-

men som nu och i framtiden väntar vår utrikeshandel. Vi få endast hoppas att vårt land i mevetande om sitt näringslivs internationella inriktning icke skall undandraga sig sin anpassningsförmåga. Sverige kan, genom vidgad export, utnyttja sina naturtillgångar och möjliggöra den import, varpå det svenska folkets fredsstandard beror.

Om vi, för vår firmas del, fränkopplar "den stora utrikeshandeln" komma vi direkt in på de interna problemen. Vi ha i sanning inte blivit bortskämda när det gäller konservimporten, även om vi icke varit direkt vanlottade. På försäljningsförmågan har större krav måst ställas, eftersom det givetvis är svårare att avyttra ett inhemskt fabrikat än ett i många fall avsevärt bättre sådant av utländsk tillverkning. Ransoneringsarna ha också verkat hämmande på både kund och försäljare och inte minst tidsödande. Lättnader ha ju skett på detta område den sista tiden, även om en viss osäkerhetskänsla lever kvar.

En del åtråvärda varor har väl passerat "ur hand i mun" det sista året, och vi bör inte vara alltför missnöjda. Mc. Vitie & Price kex, Poule au Pot, Passion Fruit Jam etc., för att nu ta några exempel. Vårt senaste nyförvärv: Marsh Mallows icke att förglömma.

Trots alla svårigheter vågar vi ändå hoppas på en ny tid, fri från importreglering och ransoneringsssystem, med möjlighet att upprätthålla goda relationer och — traditioner!

Red.

Vi ha under den närmast gångna tiden gratulerat nedanstående födelsedagsbarn. (Kanske har någon blivit glömd men i så fall hoppas vi att Ni förlåter oss.)

29 mars 1949. Herr Gunnar Gustafson, 60 år.

10 febr. 1949. Herr Nils Hedlund, 50 år.

10 jan. 1949. Herr Otto Sundstedt, 50 år.

PHUII . . .

(= vissling.)

Vi ha funderat på att till kommande nummer anordna en liten pristävling om den bästa barnbilden. Pappor torde det väl inte vara någon större brist på hos oss, men nu skulle det vara så roligt att se ungarna också Ni har ju hela sommaren på er som lockar till kamerajakt, så det är bara att sätta i gång. Tävlingsbidragen skola vara redaktionen till handa senast den 1 sept., ordentligt lagda i kuvert, märkta: "Barnet 1949". Men kom i håg: bilderna måste vara skarpa för att kunna reproduceras, färgfoton ingå icke i tävlingen och naturligtvis måste ni ha "plåtat" dem själva.

De tre bästa bilderna komma givetvis att honoreras och införas i nästa nummer av AN-ton på familjesidan.

Till dess: en glad och trevlig sommar och lycka till!!

Red.

I våryran

En dam går fram till en expedit vid konfektyrdisken och framkastar frågan: "Har Ni inte Svea här"?

Varpå denne svarar: "Joo. . . , nää, hon har slutat här. Hon e' på B. P. Bensin nu" . . .

Damen: "men. . . . jag menade Svea-choklad!"

14 oktober 1948

Fröken Maja Ahlgren

40 år.

Vigda:

Fröken Jane Welitz

och

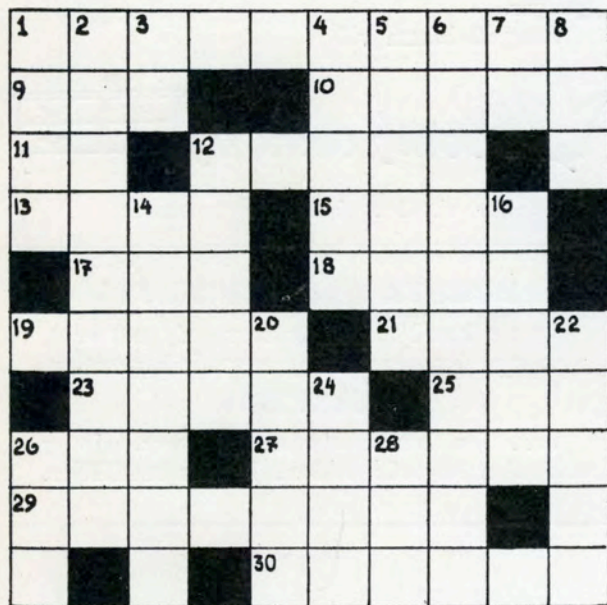
Herr Stig Ahlm,

den 30 april 1949.

Många röster ha höjts för ett korsord i AN-ton, och härmed villfares deras begäran. Bidrag till korsordstävlingen skola vara inskickade före den 1 sept. i konvolut, märkta: "Semester-korsord". En pris-summa på 25:— kommer att fördelas till ett första-pris å 15:— och ett andrapris å 10:— för den första, resp. andra öppnade rätta lösningen.

En opartisk jury kommer att närvara vid brytningen av konvoluten.

Vågräta ord:

1. Stad i Bengalen
9. Arabisk titel
10. Nöd och elände
11. Ton
12. Nejd, område
13. Fransk präst
15. I avsaknad av
17. Dansk ö
18. Natriumkarbonat
19. Vanlig på franska
21. Stad i Italien
23. Tillverkar Rångumman
25. Skänker
26. Skällsord och fågel
27. Fullständigt
29. Är ofta den gamle
30. Biflod

Lodräta ord:

1. Falla
2. Genomlysande Ca SO₄
3. Randi Iversén
4. By nära Jerusalem (minus 1 st. "M")
5. Forntida rättstjänare i Rom
6. Envisast
7. Nekande
8. Gott sådant är bra att ha
12. Lärosatser
14. Jazz-bit
16. Medfödd rest
20. Leka, inbilla
22. Centralfigur i keltisk sagocykel
24. Bör man inte kamma
26. Grammokeyl, eller .... ensam
28. Flicka

Skulle ni mot förmodan inte orka med att lösa det stora korsordet i sommarvärmen, kan kanske det mindre komma väl till pass. Det är just för er det här korsordet kommit till, och det flotta förstapriset består av en rundtursbiljett å linje 4, skänkt av Statens Spårvägar. Om man inte har möjlighet att utnyttja biljetten själv, kan man med fördel överlåta den åt sin svärmor. Dagen är räddad åt er själv — de' e' väl värt försöket!

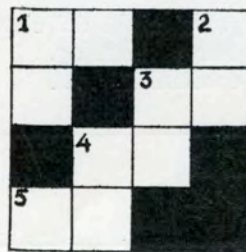
LÄTTA KORSDORDET.

Vågrätt:

1. Känd försäljningschef i känt företag.
3. Känd disponent i välkänt företag.
4. Köpmanshus i Stockholm.
5. Känd direktör för konserv-magasin.

Lodrätt:

1. Se 1 vågrätt.
2. Se 3 "
3. Se 5 "
4. Se 4 "

Oss kusar emellan
 det händer så sällan
 att göra man får som man vill.
 Fast döpt till Patsiasa
 jag älskar att hasa
 på baken och se'n ligga still
 En dag fick jag fnatten
 ja' ville ha vatten
 precis när som startskottet brann
 Ja, jag blev inte först!
 men jag släckte min törst
 fast husbonn'.... han svimmade han!

HÖRT och HÄNT

En kund står och plockar med några endive-sallad, men då hon inte ser någon ledig expedit, utbrister hon förtretad:

— Säj finns det inget biträde här som kan betjäna mig?

I samma ögonblick kommer en herre springande från expeditionen, hör kundens förtvylade rop, bockar artigt och utbrister: — Ja, e' de' inte förskräckligt. Å då finns de' så gott om biträden.

Bockar igen och försvinner.

Kunden till expediten:

— Jag skulle vilja ha några goda karameller. Hur mycket kostar dom där?"

Expediten: — Dom kostar 7:— kilo.

Kunden: — Nää tack, ja vill ha så'na som kostar hekto!

Hört vid kassan.

— De' e' väldigt va' sjukt de' e' på stan! Å särskilt många som har varbildning.

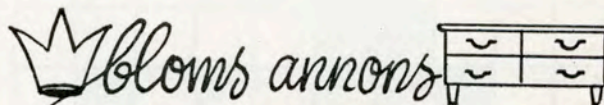
— Jaa, vi har epedemi här. . . .

Tänker Ni steka fläsk på Stureplan?

En horribel tanke, men alltid kan den passa någon. Vi ha massor av goda idéer, och vårt motto är: allting ordnar sig!

Vid vår stora vårstädning i byrån ha dessutom framkommit ett större parti uttrangerade annonser. Tag tillfället i akt och skaffa Er en verkligt billig annons. Pris från 5:— eller hur dyra som helst, allt efter kundens tillgångar.

Ring så hämta vi!

har världens billigaste annonser.

BORSTA DAG OCH NATT

Ja, nu kan Ni faktiskt borsta dygnet runt, tack vare den nya revolutionerande hårborsten.

"KRULLI HÄR"

. . . . den borstar medan Ni sover. Intyg och hårstrån från belåtna kunder medföljer.

ANTON

Annonsera i AN-TON — vi gynna annonsörerna!